

■ ПОЗИЦІЯ ФРАКЦІЇ

НЕ НАША ВІЙНА – ЧУЖА ПЕРЕМОГА

Так званий День Перемоги ніколи не був, не є і не буде для українців святом. Бо це не наша війна і чужа перемога

Чи задумався хтось, чому серед великої кількості пісень, які були присвячені так званій Великій Вітчизняній війні, майже жодної української? Адже українці справедливо вважаються творцями одного з наймелодійніших у світі народного епосу, в якому знайшлося місце військовим подвигам наших предків, які передавалися в козацьких думах, стрілецьких і повстанських піснях. А про бої на німецько-радянських фронтах українцями не написано жодного музичного рядка. Бо не була вона для нас ні вітчизняною, ні священною, ні переможною.

Змова двох диктаторів – Гітлера і Сталіна, яка знайшла своє втілення в пакті Молотова-Ріббентропа, принесла на західноукраїнські землі більшовицький терор, жертвами якого стали сотні тисяч українських родин. Так зване «воссоєдінєнє» і досі ятрить рани родичів закатованих, вивезених до Сибіру, розстріляних у тюрмах (в одній лише рівненській тюрмі було розстріляно до 20 тисяч українців).

Ще більшої трагедії український народ зазнав під час Другої світової війни, коли в загальному котлі загинуло, за даними британського історика Нормана Дейвіса, 20 мільйонів українців! Але це лише так звані прями втрати. Демографія враховує і тих, хто міг народитися,

але не народився, а це – ще 8-10 мільйонів. Тобто втрати українців в останній війні найбільші. І після цього в когось ще повертається язик називати цю війну переможною? Я вже не кажу про те, що Україна 9 травня 1945 року не стала вільною, незалежною державою, а уникнувши німецького рабства, повернулася в рабство московське.

Термін «вітчизняна» взагалі видається абсолютною невідповідним і фальшивим стосовно України. Така лексична сполучка навіює ідею великої вітчизни, проте навіть конституційно це був союз вітчизн, поіменованих республіками. То й апріорі для поневоленої країни, якою була Україна в часи СРСР, будь-яка війна не може бути вітчизняною. Бо це не була війна за наше визволення, за незалежність України, а була війною одного окупанта проти іншого з використанням українців як гарматного м'яса. Україна стала жертвою поділу Європи між Сталіном і Гітлером, які, до речі, до 22 червня 1941 року були союзниками, влаштовували спільні поради Вермахту і Червоної армії у Бресті, Гродно, Ковелі, Пінську. Мета обох тиранів була ідентичною – стерти з карти Землі України і знищити українців як націю.

Власне, Україні довелося пережити навіть не дві війни – більшовицьку окупацію Західної України 1939 року і німецьку агресію 1941-44 років, а три війни, бо на всій території України велася ще й війна виз-

вольна, яку вела Українська Повстанча Армія проти карателів-енкаведистів, польських, німецьких, угорських, румунських загарбників. Адже зміна назви окупанта не принесла українцям жаданої волі. Панічно відступаючи, червоноармії розстрілювали українських патріотів, нищили все, «щоб не дісталось німцям». Випили навіть спирт з банки, в якій зберігався мозок відомого письменника, нашого земляка В.Короленка. Підірвали Успенський собор, Хрещатик, найбільший на той час в Європі знаменитий Дніпрогес. Україна втратила половину свого господарства, дві третини культурних цінностей за час так званої вітчизняної війни.

Як пише доцент КНУ ім.Т.Шевченка Віталій Радчук, «українці становили найчисельнішу частку вивезених гітлерівцями в рабство оstarбайтерів – 2,4 мільйона. Далеко не всі повернулися додому з числа 3,5 мільйона евакуйованих на схід. Рабами війни, «гарматним м'ясом» стали й понад 6 мільйонів українців, мобілізованих до радянської армії. Згадаймо й винахід червоних генералів, які свідомо проводили етніцид, кидаючи сотні тисяч українців у бій проти німців без зброї. Як живий застрілював або на покату – за те, що наслідилася вижили на окупованій противником території. За те, що вони не виконали наказ Сталіна про знищення всього врожаю хліба, всіх мостів і комунікацій, усіх заводів і всього майна на окупованій території. Решту, як відомо, мали

вивезти до Сибіру – вагонів би вистачило, Л.Берія і Г.Жуков уже й наказ підписали. Але план Сталіна змінився, бо треба було здобути ширше представництво в ООН. Радянські архіви, які в Росії вивчають історики на чолі з О. Яковлевим, засвідчили й те, що за час війни близько мільйона червоноарміїців (це десять загальновійськових армій) було розстріляно «своїми», переважно більшість – без суду й слідства».

З роками мені вдалося збагнути, чому мій батько, який був рядовим фронтовиком в 1943-45 роках, брав участь у форсуванні Вісли, був тяжко поранений, не любив розповідати про цю страшну війну і ніколи не святкував так званий День Перемоги. Бо це була не перемога українців, а отже, і не його свято.

Розумів усе жахіття Другої світової для України та українців геніальний кінорежисер Олександр Довженко, який у повісті «Україна в огні» назвав її всенародною трагедією. Близько до серця взяв письменник долю рідного народу в грізний час, коли над Україною нависла смертельна загроза фашистського рабства: «О українська земля, як укривавилась ти! Ріки кров'ю поналивано, озера слизьми та жалем... Степи гнівом утопано та жалем...».

Саме в такому контексті й мали б зараз сприймати ми, сучасні українці, події Другої світової війни. Молитися за убієнних, відвідувати їхні могили і думати, думати, думати... А замість

цього Віктор Янукович і його антиукраїнська команда пішов ще далі, аніж Леонід Кучма: з кожного телевізійного каналу нас переконують у тому, що це найбільше українське свято, встановлюють день чужої нам георгіївської стрічки, передбачені небачені досі урочистості на 9 травня. У нас, у Рівному запланована ціла програма зранку і аж до пізньої ночі з салютами та феєрверками. Для кого це все робиться? Для окупантів з Росії, яким Янукович з радістю віддав Крим, пролонгувавши угоду з перебування Чорноморського флоту Росії на українській землі ще на 25 років?

Невже незрозуміло, що Москва і Тель-Авів нам вкотре нав'язують чужий міф про так званий День Перемоги 9 травня і на це, на жаль, з високим ведуться найвищі українські посадовці, в тому числі й Президент України, які розгорнули ностальгічно-радянськості двотижневу ідеологічну кампанію з відзначення перемоги сталінського концтабору над концтабором гітлерівським.

Українські патріоти, як і мають чинити істинні християни, завжди шанують своїх героїв, у тому числі й фронтовиків-українців, та моляться за душі загиблих у храмах, на їхніх могилах і на могилах усіх безневинних жертв війни. Але вони ніколи не святкуватимуть так званого Дня Перемоги. Бо це не наша війна і чужа перемога.

**За дорученням фракції
Української народної партії в
Рівнераді Сергій СТЕПАНИШИН**